

Hồi thứ sáu mươi bảy
Liên thân báo đáp - Hoa phúc tự cam

Những đốm hàn quang lạnh lẽo bức phá đánh bật thế công đồng lĩnh của Trần Hạc rồi như một tia chớp từ trên trời cao xé không gian xuyên thẳng qua lớp chưởng ảnh dày đặc, chĩa thẳng vào ngay yết hầu của Cửu luân quân tử Cổ Phàm chính xác đến kinh người. Cổ Phàm gầm lên vung tả chưởng gạt ngay đường kiếm của Sở Vân, hữu thủ giương ngũ chỉ chụp thẳng vào vai chàng, hai chân tung lên song phi cước.

Sở Vân hứ lên một tiếng lạnh như băng, rồi cất tiếng cười lạnh lẽo, rồi tiếp đó là hàng chục tiếng kim khí va chạm nhau liên tiếp ngân dài, trước lúc hồi kiếm, mười tám đóa hàn quang đã được điểm tới xuyên thẳng vào những ánh hàn quang của Đồng lãnh. Rồi lưỡi kiếm hắc long chém xéo ra rồi ngoắt lại phóng tới song cước của Cổ Phàm đang song phi. Tất cả mọi động tác của Sở Vân và hai địch thủ nọ gần như được xuất ra trong một thời gian và kết thúc cùng một lúc giống như có hai Sở Vân triển khai chiêu thức liên hoàn vậy.

Sắc mặt của Trần Hạc tái xám đi, hai mắt mở to vừa kinh ngạc vừa căm phẫn, tuyệt kỹ Vạn tiêu Cửu lĩnh hương và cả ám khí Giải lãnh hoàn hồn đã thi triển cùng lúc nhưng không hề thu được kết quả. Còn Cổ Phàm thì vội tung mình vọt ra xa tránh né thế kiếm của Sở Vân. Dùng trán cúi xuống chùi máu đang chảy trên vai trái, mặt đầm những vết máu, Sở Vân bình tĩnh cất tiếng cười nói:

- Trần Hạc, kẻ phóng rắn độc kia, người có biết phải trả giá bằng máu không?

Trần Hạc không trả lời, hai chiếc cam thép trong tay hắn điểm tới, một cái đâm vào giữa, ngực Sở Vân, một cái phóng vào đan điền chàng. Sở Vân không hề né tránh, soạt một tiếng, mũi trường kiếm đã chĩa thẳng vào yết hầu hắn nhanh tới mức hắn chưa kịp đâm binh khí tới gần Sở Vân thì đã vội bật lùi ra sau hơn ba bước.

Trong lúc ấy mặc dù đang bị chưởng phong của đối thủ vây công ráo riết, Cô Yến La hán vẫn nhìn thấy tất cả, thân hình vẫn quay lại dưới đất, nhưng vì vết thương cũ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên chiêu thức mỗi lúc một chậm, một lúng túng, đường Kim cô vĩ vẫn lợi hại nhưng càng lúc càng yếu đi, tuy vậy vẫn chưa đến nỗi rơi vào thảm cảnh thất bại. Ông ta vừa đánh vừa nói:

- Hai vị tiên bối kia ơi! Kể thức thời mới là người tuấn kiệt, cuộc thế của Mãng long hội đã tàn, các vị sao không đi đi, còn đợi đến bao giờ nữa? Các người không thấy Tứ tinh quân đã quy tiên, Hồng kiếm lạc phách đã chết, một trong Tam cuồng sĩ đã bay đầu, các người không thấy rõ hay sao mà ương bướng thế?

Lăng Giảng Tiên vừa công tới vừa nói:

- Nghiêm Tiểu Thiên! Người đừng có hòng nghĩ đến chuyện chạy trốn, hôm nay nếu người không chết thì ta cũng mạng vong thôi!

- Ha ha lão phu phước thọ song toàn, không thể chết được vì thế hai vị cầm chắc cái chết rồi còn gì?

Ngọa Vân Tiên không nói gì cứ phát cuồng tấn công Nghiêm Tiểu Thiên tới tấp. Dù Song Thần tiên của Nam cực điện võ công cao thâm vô cùng nhưng Cô Yển La hán cũng là cao thủ hạng một hạng hai của hắc đạo lại chuyên hoạt động độc lập nên kinh nghiệm trận mạc vô cùng phong phú, cơ trí linh hoạt ít ai bì nổi, vì vậy hai người liên thủ thì chế ngự được nhưng không phải chuyện dễ, muốn là được ngay mà ít ra phải năm sáu trăm chiêu trở lên mới mong đạt được kết quả thắng phụ, mà giờ đây họ mới đấu có dư ba trăm hiệp mà thôi.

Lúc này Đại mặc đồ thủ Khố Ty mặt mày dính đầy vết máu trông lại càng hung dữ, uy hiếp hai cuồng sĩ còn lại không kịp trở tay. Cả Trí cuồng sĩ Lương Kiên và Mãnh cuồng sĩ Hàn Bình cứ thụt lùi hoài, mồ hôi tuôn ướt đầm cả mặt mày, dù họ đã biến sự căm thù uất ức thành sức mạnh nhưng trước Đại mặc đồ thủ Khố Ty tất cả những thứ đó đều vô ích, đều bị nghiền nát.

Nhìn rõ cục diện đấu trường, Sở Vân trầm giọng nói:

- Cổ Phàm! Đây là cơ hội cuối cùng của người, hãy quyết định đi bằng không tất cả sẽ muộn mất!

Lúc này Cửu luân quân tử Cổ Phàm như một con sói điên, vung tit binh khí, múa chưởng, tung cước dồn dập tấn công địch thủ như không còn biết lo sợ là gì nữa, không còn biết sống chết là gì nữa cả rồi. Còn Trần Hạc thì mồ hôi tuôn ra như tắm, cặp cam thép múa vù vù đánh, đâm, quật, điểm không hề ngơi nghỉ vào địch thủ như muốn ăn sống nuốt tươi nuốt sống cho hả giận.

Ngay lúc ấy Khố Ty vừa đánh bật hai cuồng sĩ nọ ra xa bốn bước hô to:

- Minh chủ có nên giết chết hết không?

Sở Vân chiếu cặp mắt lạnh lùng nhìn Cổ Phàm gần từng tiếng:

- Cổ Phàm! Hãy quyết định nhanh lên!

Đáp lại câu hỏi của Sở Vân là tuyệt chiêu Thu diệp thập tam thức được Cổ Phàm thi triển đánh vào Sở Vân như long trời lở đất.

Sắc mặt Sở Vân chợt tối lại, khế lắc đầu như hối tiếc, rồi Sở Vân vùng thẳng người lên, buông gọn một câu:

- Thôi thế cũng được!

Lời chàng vừa dứt thì lập tức Khố Ty dừng ngay đấu pháp cũ lại, cả thân hình ông ta bay vọt lên, hai tay giang ra như cánh đại bàng rồi bổ nhào xuống, bắt đầu triển khai sát thủ.

Sở Vân cũng khế quát lên một tiếng, tung người nhập cung, Cổ Phàm đang liều mạng điên cuồng ác đấu, trường kiếm như ánh hào quang đâm thẳng tới, đường kiếm trông đơn giản nhưng chứa đựng tất cả sự ảo diệu, tinh vi không sao tránh đỡ nổi của tuyệt kiếm.

Cổ Phàm nhào lên một tiếng nhào lộn xuống đất lăn bắn ra ngoài để chạy trốn nhưng ngay trong khoảng khắc đó, móng hấn đã bị mũi kiếm xẻ vào, máu tươi tuôn xối xả. Cũng cùng lúc ấy hai đạo kinh lực như sóng cuốn ào vào đầu lưng Sở Vân, chàng hồi kiếm chém xả vào, mấy tiếng loảng xoảng vang lên, hai đốm lửa sáng bùng lên, rồi vọt tắt trong đêm tối. Chỉ hai đường kiếm phản đòn ấy, Trần Hạc biết rõ công lực của Sở Vân thâm hậu khôn lường và trong trận ác chiến vẫn tàng trữ những tuyệt chiêu, những thủ pháp vô cùng lợi hại, chỉ tung ra những lúc thật cần thiết mà thôi..

Trần Hạc vọt mình tránh qua một bên, hai ngọn thiết can phóng ngược lại chém xả vào ba cái ám khí kia. Bỗng một loạt tiếng nổ vang lên, những ngọn lửa đỏ rực xen lẫn xanh lè bắn tung tóe khắp nơi, khói mù bốc lên cuộn cuộn với mùi vị hôi thối khét lẹt không sao hít thở được, tiếp đó sáu cái ống nhỏ bạc trắng lại bắn lên vờ tung ra, bắn những ngọn lửa đỏ vàng xanh lục tung tóe, khói mù mịt, mùi hôi thối giăng đầy trời trong một phạm vi có đến năm trượng vuông.

Dù thân hình Sở Vân nhanh đến không thể tả lướt đi nhưng vẫn bị các đốm lửa nhỏ li ty bắn vào áo và phía sau lưng, điều đặc biệt là những đốm lửa ấy không bùng cháy, cũng không tắt lịm đi mà lại hướng vào da thịt thiêu đốt nhức nhối đau buốt vô cùng. Sở Vân kinh hãi và mặt đầy căm tức, đáp xuống một ngọn cây tùng cổ thụ, vung kiếm chém sạt về phía sau lưng hót đi một mảnh áo và cả một mảng thịt to tướng trên lưng chàng. Trên miếng da lưng bị chặt rớt xuống ấy những đốm lửa xanh lè vẫn cứ âm thầm cháy lóe lên, ăn sâu vào mồi như những mũi dùi.. và chung quanh chàng lúc này ở phía dưới đất là một biển lửa cháy ngùn ngụt, khói đen bốc lên mù trời. Còn Hồng ảnh

lang trung Trần Hạc lúc này toàn thân như một ngọn đuốc sống đang lăn lộn trong biển lửa, gào rú thê thảm, thịt da bị đốt cháy bốc mùi khét lẹt. Trần Hạc càng gào thét, càng lăn lộn, chạy đông chạy tây, hai tay chọt vào người dút ra, từng nắm da thịt đầm máu bốc cháy, cảnh tượng thật là khủng khiếp. Cách đó bốn trượng là Cửu luân quân tử Cổ Phàm, một nửa thân hình bị những đốm lửa nhỏ li ty bắn vào đang rừng rực thiêu đốt cơ thể hần, còn hần như một kẻ vô tri vô giác đứng bất động tại chỗ, hai mắt như mê sảng nhìn vào không trung xa xăm.

Cô Yến La hán nhìn thấy ngọn lửa cháy ngút trời thiêu hủy cỏ cây hoa lá trong khu vực ấy, ngọn lửa lập lòe lúc đỏ lúc xanh lè, khói mù hôi thối vô cùng thì gào lên thật lớn tiếng:

- Lão đệ có sao không? Đó là vũ khí phòng thân tuyệt độc của Trần Hạc có tên là Bạch lân ma tiên, ai trúng thì vô phương cứu chữa. Lão đệ người ở đâu mà chẳng trả lời cho lão huynh?

Lời nói của Nghiêm Tiểu Thiên thật là não ruột, chứng tỏ ông đã giành cả tâm trí và tình cảm của mình để lo cho sự an nguy của Sở Vân, chàng cảm động vừa cất tiếng trả lời thì bỗng nghe một tiếng hự lên đau đớn thốt ra từ miệng ông ta.

Sở Vân vội vàng lao xuống nơi phát ra tiếng hự ấy, thấy Nghiêm Tiểu Thiên thân hình đỏ rực như lửa đang loạng choạng chạy được chừng năm thước. Còn Ngọa vân tiên hai mắt như mất cá đang hung hăng đuổi tới. Vừa tầm Trương Phục đang vung chưởng giáng xuống lưng Cô Yến La hán mà mồm không hề kêu lên một tiếng báo động. Nhưng Cô yến la hán đã kêu lên một tiếng quái dị, dồn toàn bộ công lực còn lại phản công một chưởng vô cùng mãnh liệt, đồng thời Kim cô vĩ cũng quật vút vào cổ tay đối phương.

Ngay lúc ấy Lăng giảng tiên Lỗ Hựu Thành từ phía bên chạy lướt tới, mười chỉ vung ra điểm vào các đại huyệt khắp trên thân hình Cô Yến La Hán, chiêu thế vô cùng hiểm độc.

Đúng ngay lúc ấy Sở Vân vừa phi thân tới, một luồng khí lạnh bốc lên, muôn vào đốm hàn quang lóe sáng, mũi kiếm rung rung chỉ vào ngực Lỗ Hựu Thành. Còn Cô Yến La Hán thì gầm lên một tiếng, ngọn Kim cô vĩ vừa cuốn lại vừa giạt xéo qua, những hàn quang vàng rực lóe lên, điểm quanh yết hầu và hai mắt Trương Phục.

Ánh kiếm lóe sáng lên như muôn ngàn tia chớp làm cho Lỗ Hựu Thành đầu hôn mắt mê, không biết đối phó cách nào đành phải lăn nhào xuống đất lăn đi, nhưng Sở Vân đã cười khẩy một tiếng, chĩa mũi kiếm vào cách tim lão chừng ba tấc, hốt hoảng, lão ta lăn lách mấy lần

nhưng mũi kiếm của Sở Vân trước sau vẫn cách tim lão vừa đúng ba tấc. Bỗng nhiên lão cất tiếng cười như điên dại, đảo mắt nhìn quanh hiện trường một lượt rồi bỗng nhiên hướng thẳng về Sở Vân lao ập tới. Sở Vân chưa hết ngạc nhiên thì thân hình ông ta đã bị lưỡi kiếm xuyên qua ngực tới cán. Lúc bấy giờ Sở Vân gần như mất hết cảm giác vì khuôn mặt của Lỗ Hựu Thành lúc bấy giờ chỉ còn cách mặt chàng chừng hơn một thước.

Lỗ Hựu Thành sắc mặt hiền hòa bình tĩnh, hai mắt mở to nhìn thẳng vào Sở Vân, toàn thân đứng thẳng như ông ta đang đứng trước mặt một người bạn tri kỷ, rồi bỗng hai tay ông ta đưa lên, một tay giáng xuống thiên linh cái của Sở Vân, một tay chụp vào đan điền chàng. Hành động lạ lùng đó khiến cho Sở Vân càng kinh hãi, cứ trở mắt nhìn ông ta mà quên cả né tránh. Mãi đến lúc song chưởng của đối phương đã gần chạm da thịt mình Sở Vân như chợt tỉnh, chàng như một bóng đen biến mất, khiến cho hai bàn tay nọ của lão nhân đánh vào khoảng không. Thân hình của Lỗ Hựu Thành mềm oặt ra, đổ ập xuống, mấy ngón tay chụp trật trên thiên linh cái Sở Vân quào xuống ngực chàng tóe máu. Trong thời gian đó Hồng ảnh lang trung Trần Hạc đã chết thê thảm, toàn thân vẫn leo lét ngọn lửa xanh lè. Sở Vân lướt tới trước mặt Cửu luân quân tử Cổ Phàm đang đứng trơ trơ như một khúc cây dựa vào thân cây cổ thụ nọ, một nửa thân hình vẫn bốc cháy trong ánh lửa xanh lè ấy, mùi da thịt bốc lên khét lẹt. Khuôn mặt tuần tú của Cổ Phàm lúc này hoàn toàn biến dạng, hơi thở hỗn hển, hai mắt mở trừng trừng nhìn xa xăm như không hề biểu lộ một sự đau đớn nào, Sở Vân hạ giọng nói:

- Cổ đầu lĩnh! Cho phép tại hạ đưa người đi nhé!

Cổ Phàm từ từ quay lại đưa mắt nhìn chàng, mặt vẫn thản nhiên không một phản ứng. Sở Vân lại nói:

- Cổ đầu lĩnh! Như thế này thì người phải chịu đau khổ quá lắm!

Cổ Phàm vẫn nhìn đăm đăm vào khoảng không miệng lắp bắp:

- Đã sắp hết một ngày, mặt trời chiếu xuống như một áng cầu vồng. Bốn bề đen tối, trên chiếc cầu vồng kia có người cùng ta vui vẻ. Đó là Vi đại ca Tiêu Kính, còn kia có phải là Đái Vô Song không? Sao người họ lại toàn những máu?

Sở Vân kinh hãi một lúc rồi chợt hiểu Cổ Phàm đang trong cơn hấp hối, mê sảng.

- Ta, ta có thể lên cầu vồng kia không rồi. Lúc chúng ta kết nghĩa thề rằng sống chết có nhau, bây giờ chúng ta đang sống ở đâu đây?

Hay là chết cả rồi?

Thế rồi thân hình Cổ Phàm từ từ khụy xuống, nửa nằm nửa ngồi dựa vào gốc cây cổ thụ nọ, hai mắt vẫn nhìn về phía xa xa. Thân hình lạnh dần. Cứ thế một hồi lâu trôi qua, Sở Vân thở dài một tiếng rồi đưa tay vuốt mắt cho Cổ Phàm, nhưng mấy lần liền mà mắt hắn ta vẫn mở trừng trừng nhìn về nơi vô định. Sở Vân trang nghiêm nhẹ nhàng nói với cái xác không hồn ấy:

- Cổ đại đầu lĩnh, bây giờ người có thể đi lên chiếc cầu vòng ấy, nơi đó các bạn người đang chờ người. Chiếc cầu vòng ấy đưa người lên miền cực lạc. Bởi người chết vì đạo nghĩa, nên người chết không nhắm mắt, ta hiểu lắm, người khó lòng mà nhắm mắt được.

Bỗng lúc ấy Sở Vân nhìn thấy Đại mặc đồ thủ đang tung người lên cao rồi đáp xuống, nhanh như điện đang tấn công truy bức Lương Kiên, bên cạnh Lương Kiên đang nằm trong vũng máu chính là Mạnh cuồng sĩ thân hình đã dập nát.

Lúc này Trí cuồng sĩ Lương Kiên đã hoàn toàn hoảng loạn, thân hình lảo đảo, mồ hôi đầm đìa, râu tóc bơ phờ, cố sức tránh đỡ những đòn như sấm sét của Khố Ty. Bên kia Khoái đao tam lang Lý Khải đang múa tít thanh trường đao, đao quang cuộn cuộn vây hãm Ngọc hồ Tiêu Lương đang luống cuống tránh né. Sở Vân cảm thấy xúc động khi nhìn thấy những nhân vật cuối cùng của dòng họ Tiêu đang sa vào tử địa, chàng là nhân tài mới nổi lên của Mãng long hội, Sở Vân không muốn chàng trai ấy chết nhưng chàng trai cảm tử đó không thể sống một mình trong cảm hận được. Sở Vân lấy ra một viên thuốc từ từ nuốt xuống, lúc ấy lại có một tiếng hú từ xa vang lên rồi tiến gần lại rất nhanh. Từ trong rừng cây hai bóng người như hai mũi tên lao bỏ về phía Sở Vân. Họ chính là Thiên lang Lãnh Cương và Long khẩu thành Cung Ninh. Trong tay của Thiên lang Lãnh Cương có xách hai chiếc đầu người đầm máu. Lãnh Cương dừng lại trước mặt Sở Vân đưa mắt nhìn quanh một cái rồi khom mình nói:

- Khải bẩm minh chủ, bốn tòa vì đuổi giết kẻ địch, quay lại quá muộn, xin Minh chủ bớt giận!

- Không sao, lũ giặc ở đây cũng bị tiêu diệt gần hết, đâu còn phải để Lãnh hoàn chủ phải nhọc mình. Cung Ninh hãy đi giúp Nghiêm đại hiệp một tay.

Cung Ninh dạ một tiếng rồi lao vút người đi, Sở Vân nhìn theo rồi hỏi:

- Lãnh hoàn chủ hai cái thủ cấp ấy là của ai?

- Hai người này đều mặc áo đỏ, võ công vô cùng quái dị, khinh công đặc biệt ưu tú, hình như đã có sẵn giao ước với nhau nên họ không chịu đường đường chính chính giao đấu với bốn tọa mà cứ lúc ẩn lúc hiện, kéo dài thời gian, cuối cùng bốn tọa phải dùng cách dương đông kích tây cùng với Cung Ninh hợp tác, cố gắng hết sức mới ép được chúng tới bờ hồ tử đấu rồi hạ thủ.

- Lãnh hoàn chủ tổng cộng người phát hiện bọn chúng có mấy người?

- Bọn chúng tất cả có ba người nhưng một người trong bọn họ lúc bị truy đuổi đã tách ra một nơi, thân pháp như điện. Bốn tọa sợ không đuổi kịp nên tập trung đuổi giết hai người này. Minh chủ, hay là chúng dùng kế Kim thiên thoát xác?

Sở Vân gật đầu rồi nói:

- Cái kẻ thoát đi một mình ấy mới là kẻ cầm đầu bọn họ. Võ công trác tuyệt độc khí đầy người. Đó là Hồng ảnh lang trung Trần Hạc, là một nhân vật hàng đầu của hắc đạo.

- Lúc ấy bốn tọa cũng đã nghĩ như thế, Minh chủ có phải Trần Hạc đã tìm cách lôi kéo người của chúng ta rồi xa Minh chủ rồi hẳn độc lập quay lại phải không? Bây giờ kẻ ấy ở đâu rồi?

- Đúng thế đấy, hẳn tâm cơ độc ác thì không được lên miền cực lạc mà phải bị đưa xuống chín tầng địa ngục và đã đến nơi rồi.

Nói rồi Sở Vân đưa mắt chỉ cho Lãnh Cương thấy thi thể bị hành hạ khủng khiếp của Trần hạc, chàng giải thích:

- Lão ta chết thảm như vậy là do chính Bạch lân ma tiên của lão, lão định dùng nó để đốt tại hạ, nhưng bản thân lại không tránh kịp nên đã biến thành cây đuốc sống.

Nhìn thấy vết thương trên vai trái của Sở Vân, Lãnh Cương vội vàng kêu lên:

- Minh chủ người lại bị thương rồi, với tài nghệ của Minh chủ sao lại không thủ thắng ngay từ đầu mà lại để bị thế kia?

Sở Vân gật đầu nói:

- Lãnh hoàn chủ hãy xem giúp lưng tại hạ có gì đặc biệt không?

Thiên Lang Lãnh Cương vội vàng bước ra sau lưng Sở Vân xem xét rồi khẽ kêu lên:

- Minh chủ đây là vết thương do kiếm chém sượt qua đi mất một mảng da thịt. Thưa Minh chủ, kẻ khốn nạn nào đã ám toán thế ạ?

- Tại hạ tự dùng kiếm gạt đi đấy. Vì chỗ ấy bị dính mấy ngọn lửa

lân tinh, nếu không dùng cách đó thì không còn cách nào khác. Thứ đó khá là độc, bây giờ đang cảm thấy rất lắm, mau mà tại hạ đã uống mấy hoàn thuốc nên đã đỡ đi nhiều đấy.

Bổng Lãnh Cương lại kêu lên:

- Minh chủ đằng sau lưng Minh chủ lại có ba miếng thép mỏng nữa cắm vào khá sâu đấy!

- Chỉ có ba miếng thôi à? Ban đầu là tám chín miếng cơ đấy. Những thứ này được tẩm chất kịch độc gặp máu là phát huy tác dụng, vô cùng hiểm độc. Đó chính là Ô tịch phi luân, ám khí kịch độc của Cửu luân quân tử Cổ Phàm đấy.

- Minh chủ có thể rút ba miếng thép ấy ra không? Để thế nguy hiểm lắm!

- Bây giờ có thể rút ra được rồi. Ta nói thật nhé, từ lâu ta đã luyện thành một thứ phản ứng đặc biệt, đó là khi bất cứ vật gì lạ xâm nhập vào cơ thể thì xung quanh vị trí đó chừng hai tấc, tất cả các huyết đạo và huyết mạch đều được phong bế và một luồng chân khí bịt ngang miệng vết thương không để bất cứ chất độc nào xâm nhập vào cơ thể. Ngoài ra, ta còn luyện được các thứ thuốc chống độc được cực mạnh và đã uống từ từ, thành ra trong người ta có khả năng trị mọi loại độc, uống phải theo đúng phương cách của Võ lão tiên bối truyền cho ta. Lãnh hoàn chủ đừng có lo, cái mạng của ta cũng khó mà lấy được đấy. Thôi lấy các thứ chữa thương ra giúp ta lấy ba miếng thép ấy ra, rồi bịt thuốc băng bó giúp ta.

Lãnh Cương vừa chữa thương cho Sở Vân vừa hỏi:

- Minh chủ! Đây là loại thuốc gì mà lại thơm như thế?

Sở Vân mỉm cười ôn tồn nói:

- Đây là phương thuốc hiếm do Võ lão tiên bối mật truyền phương pháp điều trị, có tên gọi là Hoàn chơn. Bất kể thương tích ở đâu đều chữa khỏi rất mau và không để lại vết sẹo, thật là thần diệu.

Một lúc sau Sở Vân rửa sạch chân tay, tra kiếm vào vỏ khế nói:

- Hiện nay cuộc đấu đã tàn, Lãnh hoàn chủ, tại hạ muốn những kẻ còn sót lại bên địch hãy tha cho họ.

- Theo bốn tòa nghĩ bọn họ nhìn thấy toàn quân cả chủ tướng đã bị chết hết. E rằng họ không muốn dừng tay và cũng không muốn sống nữa.

- Nhưng sinh mạng con người là điều đáng tiếc nhất phải không?